

El Barça-Madrid, més que un partit

Bye, bye, Madrid

Cada Barça-Madrid té la seva història oculta, sovint no reflectida en les cròniques esportives però sí viscuda apassionadament pels aficionats. Dissabte passat, EL TEMPS va estar present a tots els racons del Camp Nou, des dels Boixos Nois fins a la Llotja.

Qui m'acompanya a pixar?". Un dels Boixos Nois declina la possibilitat d'efectuar solitàriament una innocua micció per tal de no separar-se d'una cinquantena de companys seus que serveixen de protecció a una hipotètica revenja de les Brigades Blanquiazules, després que, no fa encara una setmana, dos membres d'aquesta última penya van ser apunyalats per individus relacionats amb els Boixos. No és que la por sigui predominant en l'ambient poc abans que comenci el decisiu Barça-Madrid de la lliga; de fet, l'optimisme per una esperada victòria contra l'equip de la capital d'Espanya, optimisme mesclat amb efluvis de *litrona*, bufandes bicolors i rostres pintats amb algun pigment més sòlid que el maquillatge, s'observa que la nota hegemònica de la reunió *avant-match*. Això no obstant, una certa incomoditat sura en l'ambient. Allò que havia de ser el parit del segle, a causa de la guerra del Golf, i, més en concret, de les navallades entre grupúscles *skins* que han esquitxat ni que sigui de biaix el món del futbol, s'ha convertit en un partit, sobretot per als Boixos Nois, amb un rerefons de mal gust de boca, com de ressaca.

"UNA PINYA, PERÒ VAJA..."

A un altre indret, a l'entrada de vehicles a l'estadi per Les Corts, arriba l'autobús del Reial Madrid. Modern i amb vidres fumats com un cotxe de la policia, l'autobús s'obre camí entre la circulació i la gent que envolta el Nou Camp. La lluminària es reflecteix a l'asfalt moll. Espurneja. Llambreigs insistents i empipadors de color violeta elèctric de les furgonetes de la policia que protegeixen l'autobús engeguen amb intermitència centenars d'aficionats que criden allò que tant agrada cridar a la gent blau-grana: "Madrid, cabró, saluda el campió".

Els membres del cos d'antiavalots, aparentment aliens a minúcies d'aquesta mena, fan lloc perquè l'autobús pugui maniobrar i, a empenyes, els assistents a l'espectacle li deixen espai lliure i l'engoleix la porta de l'estadi. Ningú no li llança cap pedra, cap objecte contundent. Exquisida esportivitat, malgrat que al final de la segona part de l'encontre el jugador madridista Michel caigui sobre la gespa dramàticament, abatut per un míssil terra-camp. Butragueno, al final del partit, explica l'incident: "Crec que ha estat una pinya, però vaja...". El barbapec jugador madridista s'encongeix d'espatlles i somriu per sota el nas; més o menys com tothom, però és que el *Buitre* ho fa millor que ningú, això de somriure per sota el nas: senyal de timidesa o bé que coneix les capacitats teatrals del seu company de samarreta Michel.

Al gol sud, un grup de *skins*, sembla que a títol individual, recullen diners per fer-los arribar als cinc detinguts per l'apunyalament dels membres de les Brigades. Molts Boixos Nois es neguen a col.laborar. Al gol sud no hi ha unanimitat. Aquesta falta de consens s'evidencia fins i tot de forma externa amb la presència d'una pancarta ("Violència no") signada pels Boixos Nois, que es contradia amb la pintada que ha aparegut en una de les parets del gol sud: "Boixos 1'5- Brigadas 0".

PROJECTILS DE CALIBRE VALENCIÀ

A l'altre extrem, al gol nord, la penya Almogàvers es dedica al seu propi folklore, tractant d'ordenar correctament les lletres gegants que componen l'aplaudida i premonitòria consigna de "bye, bye, Madrid". Més o menys es llegeix, i les corredisses dels fotògrafs per no perdre's la instantània diverteixen el públic. Quan la consigna desapareix lletra a lletra, els Almogàvers agiten com

criatures globus de color blau i color grana, i amb més entusiasme quan una filera de policies del cos antiavalots se situen al davant mostrant impudicament a l'estadi la blancor il.luminada dels seus cascs que, de lluny, semblen closques d'ous de supermercat arrengrades marcialment.

Els cascs policials, però, tenen una funció més efectiva que la purament estètica: protegeixen el crani, i el que hi ha a sota, dels membres del cos de seguretat de l'estat, ja que, des de la tercera graderia del gol nord, la gent ha descobert un passatemps newtonià que fa les delícies dels més joves. La diversió consisteix a llançar parabòlicament taronges des de les altures, sense remitent però amb un clar objectiu: esclafar-les contra els membres dels cossos i forces de seguretat de l'estat. Però això no és tot. A més, milers de goles acompanyen els projectils amb un "ooohhh" que va augmentant de to —de greu a agut— a mesura que la taronja va cedint estúpidament a la llei de la gravetat. Quan el projectil aconsegueix el seu comès, és a dir, proveir enganosament de vitamina C un policia, la reacció d'aquest sector del públic la deixem a la imaginació del lector. Quan això no succeeix, que és en un 99% dels casos, es tracta tant sols de fote dentada a l'entrepà, distraure els policies de paisà que intenten controlar aquesta indigna classe de diversions i esperar el pròxim projectil de calibre valencià.

"¿COM ES DIU EL TEU PARE?"

Per a aquest partit, el desplegament policial és prou extens. Sis-cents membres dels cossos de seguretat salvaguarden l'ordre dins i fora de l'estadi; intenten amb la seva tasca que es compleixi la sentència d'Anton Parera, directiu del F.C. Barcelona, que havia declarat que anar al Camp Nou era un acte tan inofensiu com assistir a un espectacle de

El Madrid ja és a deu punts: bye, bye...

JORDI MORERA

Boixos Nois: el que havia de ser i no fou

Al partit de dissabte es presentava més *calent* del què és habitual en un enfrontament entre el F.C. Barcelona i el Reial Madrid. Els incidents esdevinguts durant el partit de la Supercopa entra aquests dos clubs, la duríssima sanció que el Comitè de Competició va dictar contra el jugador barcelonista Hristo Stoitxkov i les provocacions d'Hugo Sánchez motivaren que seguidor *culé* preparès amb més dedicació el partit.

Els Boixos Nois, màxima expressió de la rauxa blau-grana, eren els que havien treballat més en aquest sentit. La seva finalitat era convertir la visita del Real Madrid a Catalunya en un "viatge inoblidable". Tal i com han explicat a EL TEMPS dos representants d'aquest grup, estava previst organitzar una *rebuda* de l'equip blanc ja en el mateix aeroport, acompanyada de la colocació de pancartes *de benvinguda* durant tot el trajecte des de l'aeroport fins a Barcelona. Els Boixos tampoc volien deixar el Madrid sol a l'hora de dormir. Traques, bombos i bocines haurien recordat als jugadors blancs, allotjats a l'Hotel Calderón, que no estan sols.

La vesprada del dia del partit, una manifestació convocada pels Boixos a la Rambla de Canaletes havia d'animar l'am-

bient ciutadà i conduir-lo fins al Camp Nou. Allà, havien de ser plantades onze creus blanques acompanyades dels pertinents taüts, un per cada jugador del Real Madrid. Els Boixos s'havien passat dues setmanes treballant-hi.

Però res de tot això va veure la llum. L'apunyament de dos membres de les Brigadas Blanquiazules a mans de cinc *skin-heads* vinculats als Boixos Nois va provocar la immediata suspensió de totes les accions previstes per "respecte cap al jove mort", segons un comunicat emès pels Boixos. En el mateix comunicat, expressaven el seu "més profund condol als familiars i amics de la víctima". Els dos representants entrevistats per EL TEMPS ens han explicat que "una cosa són els Boixos Nois i una altra els *skin-heads*. La mort de l'altre dia és producte d'un enfrontament entre bandes *skins* i no de la rivalitat que hi ha amb les Brigadas Blanquiazules". Actualment, en el gol sud del camp del Barça coexisteixen, segons aquests representants, tres grups diferenciats: *skins-nazis*, *skins-comunistes* i l'anomenada "Colla vella", que aplega els membres més antics de la penya i que constitueix el sector majoritari amb escreix. Per a ells, "no es pot atribuir a tot el grup una acció tan nefasta com aquesta".

Walt Disney. Per aquesta raó, i sobretot entre les portes 47 i 50 –per on entren els Boixos Nois–, l'escorcoll és minucios. I aquesta minuciositat consta en acta gràcies a la filmació amb càmera de vídeo de l'escorcoll i dels escorcollats. A banda de la filmació, que de segur no es veurà a *Betes i films*, i escollits per qui sap quina arbitrariedad estètica, a alguns dels espectadors se'ls demana el carnet d'identitat, i se'ls fan preguntes: "¿com et dius? ¿com es diu el teu pare? ¿i la teva mare?".

Dins del camp, la policia s'arreglera majoritàriament als dos gols i a banda i banda de l'estadi, entre pancartes de "Freedom for Catalonia" i "A Barcelona 92 amb el Comitè Olímpic de Catalunya". A les graderies, 30.000 exemplars d'El Triangle han estat repartits de manera gratuïta; respecte a aquesta revista satírica, un fet curiós: en una crònica signada per Tísner s'augurava que el Real Madrid es faria un autogol a la segona part. Si no fós que el iugoslau Spasic dubtem que llegeixi en català, la premonició podria haver estat sospitosa. Des d'El Triangle s'atribuïa l'autogol a Hugo Sánchez.

ELS CÀLCULS DE NÚNEZ

"Hugo, no te toques el mendrugo", i "Hugo, ¿te pica la vasectomia?", entre

El País Valencià amb el Barça

El Futbol Club Barcelona és una entitat que té seguidors o simpatitzants escampats arreu del món. Als Països Catalans, la majoria de seguidors es concentra òbviament a Barcelona i a la resta del Principat de Catalunya. El segon lloc l'ocupa el País Valencià, que a més, és la primera zona del món quant a nombre de penyes barcelonistes registrades fora del Principat. Fins i tot, a la ciutat de València hi ha una secció local dels Boixos Nois.

El passat dissabte l'assistència de seguidors del País Valencià a l'estadi del Camp Nou fou especialment significativa. Els autocars aparcats als voltants de l'estadi mostraven aquesta afició: penyes de l'Alcoià, l'Alacantí, la Vall d'Uixó, la Ribera Baixa, l'Horta, La Plana Alta i el Baix Maestrat que sumaven més de deu autocars.

La Penya Barcelonista de la Ribera Baixa es situà a la zona de general preferent del gol nord, al costat de la penya dels Almogàvers. Tal com han explicat a EL TEMPS dos membres de la penya de Sueca, Jordi Lloret i Vicent Ibáñez, "el Barça és l'equip amb el qual s'identifiquen la majoria de catalans, i nosaltres, en tan que ciutadans de la mateixa nació, és lògic que també ho fem". Segons aquests dos seguidors "creure que els valencians són anti-barcelonistes és fer el joc a aquells que volen dividir el nostre país, és una fal·làcia, som culés i som germans". Per ells, venir a l'estadi significa un viatge de més de sis hores, però "això no és cap molèstia, estem com a casa, llàstima que no ens podem quedar i anar a Canaletes a celebrar-ho".

altres de més gràfiques, resen les pancartes referents a la masturbatòria acció del davanter mexicà a l'últim partit que el Real Madrid va jugar al Camp Nou. Escridassada pel públic, la diana mòbil de les mandarines dels Almogàvers és substituïda en el minut 66 de la segona part. 120.000 ulls es dirigeixen a l'entre-cuix del mexicà, però només els rucs ensopeguen dos cops amb la mateixa pedra i trepitgen l'àrbitre davant les càmeres de televisió. Entre els socis de tribuna els comentaris més sucosos, però, se'ls reparteixen l'ex-col·legiat Donato Pes Pérez, que el dia anterior en el programa de TV3 *La vida en un xip* havia dit "lluç" per error fonètic en comptes d'Ernest Lluch, ex-ministre espanyol de Sanitat; i José *el Imperdible*, membre dels

Presència massiva de valencians.

JORDI MORERA

Ultrasur madrilenys, que també en un programa de la Televisió Nacional de Catalunya va aconseguir, amb una fanfaroneria impresentable, fer perdre els papers a Jordi Llompart, moderador del debat.

A la tribuna de premsa, els informadors segueixen el partit amb la imparcialitat que els caracteritza: els de Barcelona saltant com posseïts quan marca el Barça, i els de Madrid, més discrets per allò que no treballen a casa, mossegant-se la llengua quan l'àrbitre, Merino González, s'empassa un claríssim penal comès sobre Hugo Sánchez. Més avall, a la Llotja, Josep Lluís Núñez comença a fer estadístiques sobre les possibilitats que té el Barça d'endur-se aquesta lliga. Posteriorment, i després de molt pensar, declara als periodistes que "en aquests moments el Barça té un 60% de possibilitats de guanyar la Lliga, el 40% és per a l'Atlètic de Madrid i el Reial Madrid en pot tenir un 15%". Núñez té tan poca fortuna amb els nombres com el defensa blanc Spasic a l'hora de saber contra quina porteria juga el seu equip.

No és la primera vegada en les últimes jornades que un jugador del Madrid perjudica el seu equip amb un error inexplicable. En l'últim partit que enfrontà el club *merenga* amb l'Atlètic de Madrid, el porter Buyo es va empassar una pilota aparentment fàcil de bloquejar i Hugo Sánchez va explicar gràficament com no s'ha de llançar mai un penal.

TRAQUES, FUMS I PORRES

Els gols del Barça són saludats per

desenes de bengales enceses pels Boixos Nois. Per un efecte d'inversió tèrmica, quan l'equip català marca el primer gol, el fum de les bengales, en comptes de pujar, baixa. El partit s'interromp, i la policia es pregunta com s'ha pogut entrar tanta pirotècnia al Camp Nou sense que l'hagin detectada en els escorcolls. Un representant de la policia declararia després que "sólo Dios sabe cómo". Excuses místiques a banda, el que sí que ha pogut saber EL TEMPS és que les bengales vénen de Galícia, costen cinc-cents pessetes cadascuna i entren al Camp Nou sense l'ajuda de les *meigas*.

I perquè no sigui dit, que d'*haberlos, haylos*, bon punt acaba el partit, es produeixen incidents. La policia estatal carrega contra el gol sud amb una certa desgana. En fragments de segon, només es veu ciment a la grada, i la gent blau-grana es retira cofoia cap a casa seva. Tothom sap que el que compta és el resultat. El Madrid ha fet dos gols, el Barça un, però la victòria ha estat per a l'equip català, palesant un cop més que potser aquest any la sort ha canviat de campió. Si més no aquesta és l'opinió dels jugadors del Reial Madrid i del seu entrenador, Alfredo Di Stefano, que a la roda de premsa posterior al partit declara que el seu equip està *gafado*. Potser no tant com el seu compatriota Menem, a qui els jugadors de la selecció del seu país no van deixar acudir a l'últim Mundial d'Itàlia a fi que Argentina no tingués la mateixa mala sort en futbol com a l'hora de consolidar la democràcia.

**Eduard Company, Pere Martí,
Eduard Voltas**